

Isas velsignelse

Av Mackenzie Van Engelenhoven

Basert på en sann historie

“Mitt hjem er alltid rikt velsignet av prestedømmets store kraft” (Barnas sangbok, 102).

“Er det noe som plager deg?” spurte mamma Isa på trikken hjem fra kirken.

Isa stirret ut på kanalene som krysset Amsterdams gater. “Primær-læreren min sa at det å ha prestedømmet i hjemmet er en velsignelse,” sa Isa. “Men pappa har ikke prestedømmet, så vi kan ikke være velsignet.”

“Vi kan fortsatt ha prestedømmet i hjemmet vårt, selv om faren din ikke er medlem av Kirken,” sa mamma. “Det er mange verdige prestedømsbærere i menigheten som kan hjelpe deg. Hva med bror Van Leeuwen, hjemmelæreren vår?”

Isa likte bror Van Leeuwen. Han hadde alltid med seg *stroopwafels*, Isas yndlingsmåkake, og snakket med henne om naturfag, det beste faget hennes. Men i kirken fortalte de andre barna at fedrene deres ga dem prestedømsvelsignelser når de var syke eller lei seg. Isa kunne ikke be sin far om en velsignelse.

“Jeg er glad i pappa,” sa Isa. “Men jeg skulle ønske han hadde prestedømmet.”

Da de kom hjem, var pappa på kjøkkenet og laget middag. “Hvordan

var det i kirken?” ropte han til dem.

Isa svarte ikke. I stedet gikk hun inn på rommet sitt og slengte seg ned på sengen. Hun ønsket at ting var litt annerledes.

Uken etter måtte Isa ta en stor prøve på skolen. Alle barn i Nederland må ta en prøve når de er 12 år for å finne ut hvor de skal gå på skole neste år. Selv om Isa hadde studert flittig og var forbedret, var hun veldig nervøs. Kvelden før følte det som om hun hadde knuter i magen. Hun fikk ikke sove. Mens hun lå og vred seg i sengen, husket hun lærdommen fra Primær om å be om en prestedømsvelsignelse hvis du er redd. Selv om faren hennes ikke kunne gi henne en velsignelse, visste hun at hennes himmelske Fader ville hjelpe henne hvis hun spurte.

Isa sto opp av sengen og gikk inn i stuen. Mamma var på jobb, men pappa satt på sofaen og så på TV.

“Er alt i orden?” spurte pappa.

“Jeg er veldig nervøs for prøven i morgen,” sa Isa. “Tror du vi kan ringe bror Van Leeuwen og be ham om å gi meg en velsignelse?”

“Det syns jeg er en god idé,” sa pappa. “Jeg skal ringe ham.”

Snart kom bror Van Leeuwen

og hans sønn Jaan og ga Isa en velsignelse. Bror Van Leeuwen ba vår himmelske Fader hjelpe Isa å ikke være nervøs for prøven og hjelpe henne å gjøre det bra. Mens bror Van Leeuwen ga Isa velsignelsen, satt pappa i sofaen og foldet armene og lukket øynene.

Etter velsignelsen følte Isa seg mye bedre. Magen hennes var ikke så forknytt lenger, og hun var til og med litt søvnnig. “Lykke til i morgen,” sa bror Van Leeuwen da de gikk. “Du har jobbet veldig hardt, og jeg vet at vår himmelske Fader vil hjelpe deg å gjøre det bra.”

“Jeg er stolt av deg for at du har tro,” sa pappa til Isa mens han la dynen rundt henne igjen. “Selv om jeg ikke er medlem av Kirken, er jeg

“Vi kan leve hver time ‘velsignet ved prestedømmets store kraft’, uansett hva våre omstendigheter er.”

Eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum, “Kraft i prestedømmet,” *Liahona*, nov. 2013, 92.

glad for at du tror på Gud, og jeg håper du vet at jeg også gjør det.”

“Tusen takk, pappa,” sa Isa, og så kysset han henne på kinnet.

Da hun krøp under dynen, følte Isa seg lykkelig og rolig. Hun var takknemlig for å ha en far som elsket henne. Hun var glad for at pappa trodde på vår himmelske Fader og Jesus. Og hun visste at prestedømmet alltid kunne velsigne henne og hennes hjem. ■

Artikkelforfatteren bor i Massachusetts, USA.

ILLUSTRASJON: MARYN ROOS

